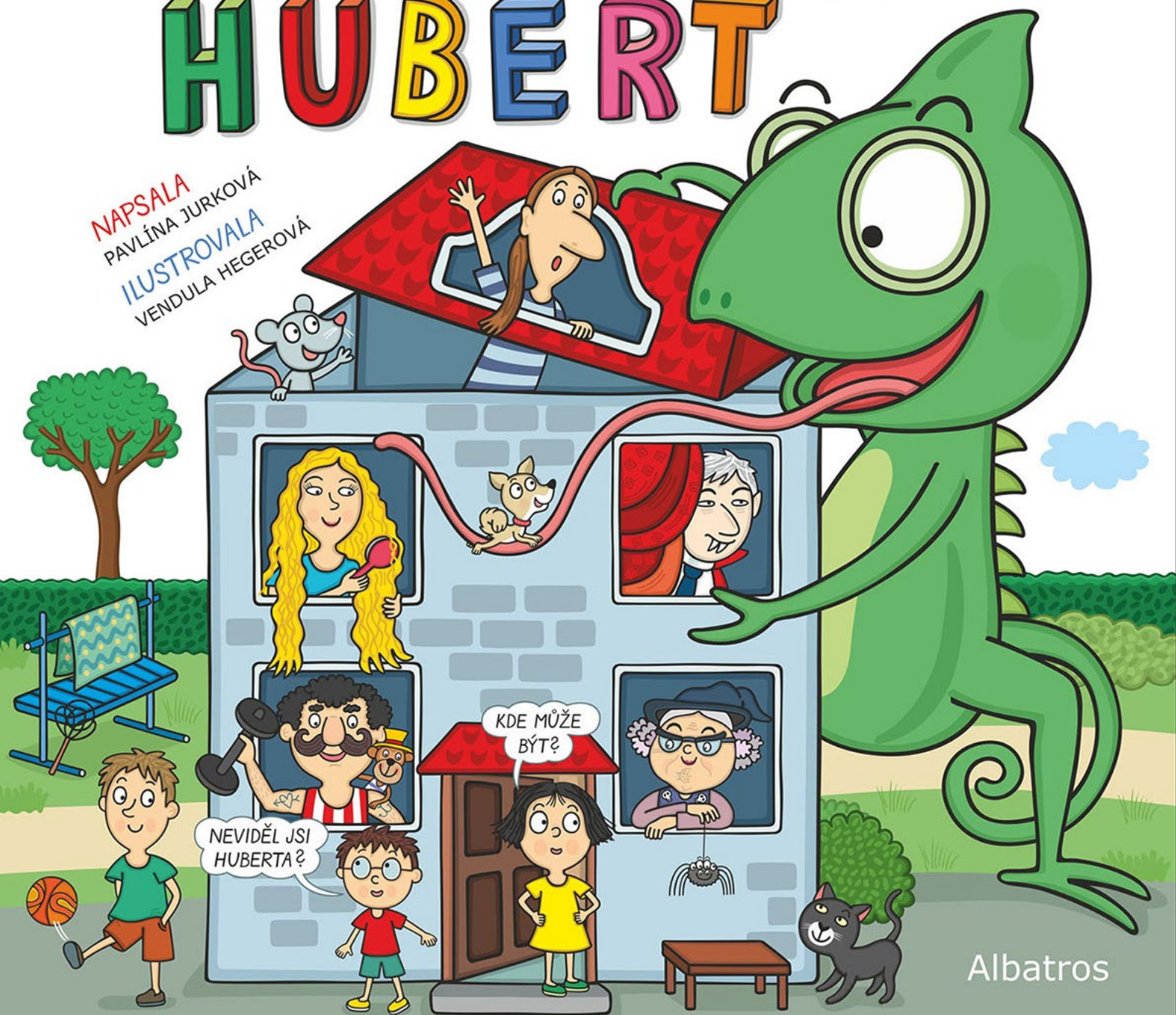

CHAMELEON HUBERT

NAPSALA
PAVLÍNA JURKOVÁ
ILUSTROVALA
VENDULA HEGEROVÁ

NEVIDĚL JSI
HUBERTA?

KDE MŮŽE
BÝT?

Albatros

Chameleon Hubert

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Pavčina Jurková
Chameleon Hubert – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

CHAMELEON HUBERT

NAPSALA

Pavĺína Jurková

ILUSTROVALA

Vendula Hegerová

Albatros

Ahoj!

Ještě se neznáme? Tak to rychle napravíme. Já jsem Hubert.

Prohlédni si dobře obálku téhle knížky.

Co myslíš? O čem bude? Bude to veselý příběh plný legrace?

Nebo trochu strašidelná výprava? Budou v ní záhady, dobrodružství,
nebo něco úplně jiného?

A co já? Jaký jsem? Připadám ti na první pohled legrační, zvláštní,
nebo třeba trochu podezřelý?

Zkus si tipnout. Svůj první dojem si dobře zapamatuj.

A nebo si ho zapiš. Až knížku dočteš, vrať se sem za mnou.

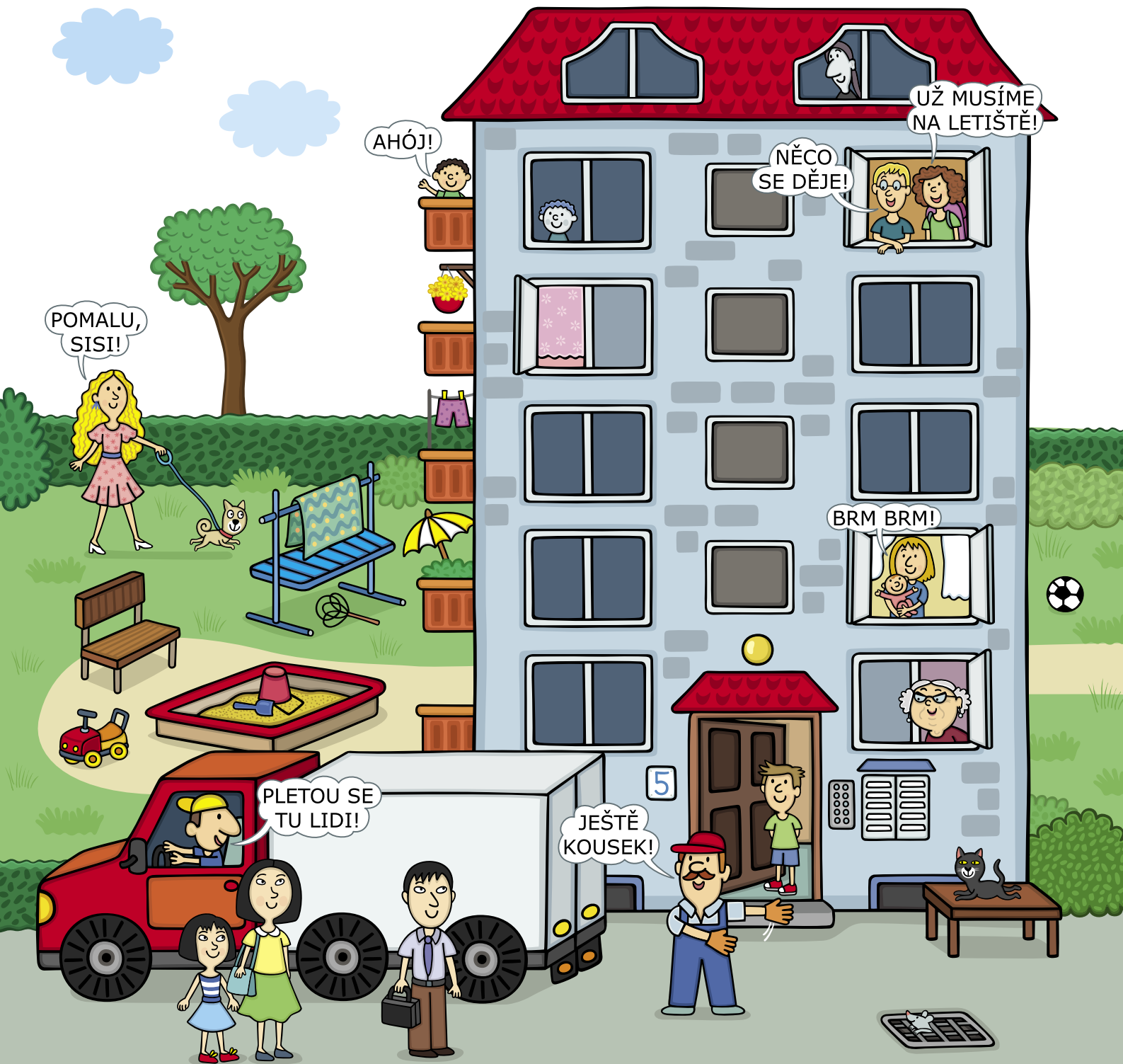
Společně zjistíme, jestli ses trefil, nebo jestli tě tvůj první
dojem trochu ošálil.

Občas totiž nevidíme všechno tak, jak to doopravdy je.

O tom už něco vím.

Tvůj chameleon Hubert

AHÓJ!

POMALU,
SISI!

NĚCO
SE DĚJE!

UŽ MUSÍME
NA LETIŠTĚ!

BRM BRM!

PLETOU SE
TU LIDI!

JEŠTĚ
KOUSEK!

5

NOVÍ SOUSEDÉ

„Babi, budeme mít nové sousedy!“ vtrhl do bytu Péťa.

„Pst! Ted' ne!“ přiložila si prst ke rtům babička. „Pak mi to povíš, Petříku.“

Babička ho přijela hlídat, aby o prázdninách nebyl sám, když jsou rodiče od rána do večera v práci. Jenže když v televizi sledovala svůj oblíbený seriál s poručíkem Colombem, nebyla s ní žádná řeč.

Péťa jen mávl rukou, otočil se a běžel zpátky dolů před dům.

Byt v přízemí byl už asi rok prázdný. Vždy, když šel okolo, poslouchal, jestli někoho neuslyší. Někdy dokonce z legrace zaklepal na dveře.

Představoval si, kdo by se do tak velkého bytu mohl přestěhovat. Přál si, aby to byl někdo, kdo bude mít hodně dětí. Klidně pět nebo i deset.

On se s nimi skamarádí a budou si společně hrát, stavět bunkry a chodit na výpravy. A dnes se to doopravdy stalo.

Ráno před domem zastavil obrovský nákladák s vysouvací plošinou. Z něj vystoupili dva stěhováci a začali do bytu nosit skříně, gauč, postele...

„Alespoň že je to přízemí,“ funěli, když se ve vchodu snažili vytočit s klavírem.

Péťa se nejdřív lekl, že se do bytu stěhuje hudební skladatel. Nebo pianista!

S tím by velká zábava nebyla. Určitě by každý den několik hodin cvičil.

Anebo by vůbec nebyl doma, protože by koncertoval po celém světě.

Jenže před chvílí přijelo ještě jedno auto. Velká dodávka plná krabic a kufrů. A z ní vyskočil malý kluk.

„Opatrně, Tomíku, ať tě něco nepřejede!“ napomínal ho jeho tatínek, který vystoupil jako druhý. Po něm z auta ladně vyhopsla maminka. A nakonec se zezadu vysoukala holka ve žlutých šatech, velká asi jako Péťa. Určitě už chodila do školy. Možná do druhé nebo třetí třídy. Měla tmavé vlasy zastřižené na kratičké mikádo a nos posetý pihami.

Maminka každému dala do ruky zavazadlo, které měl odnést do bytu. Ta holka dostala kufr na kolečkách. Šla pomalu, loudavě a tvářila se jako kakabus.

Zato ten kluk Tomík nadšeně poskakoval, až mu brýle tancovaly na nose. Pořád něco počítal a celou dobu nezastavil pus. Teď nesl velikánský pytel s nápisem PONOŽKY.

„Vzdej se, kryso! Vzdej se!“ vykřikl, když běžel kolem Péti. Péťa se nejdřív lekl, že je to na něj. Hned ale pochopil, že si ten kluk jenom na něco hraje. Představoval si asi, že je nějaký rytíř nebo co. Klacek, který našel před domem, byl meč. A ten pytel s ponožkami štít. Řítil se na nepřítele, mával mečem a pořád křičel: „Kryso! Kryso! Kryso!“ Péťovi se chtělo smát. Ostatním z rodiny to ale legrační nepřipadalo.

Péťa by se chtěl seznámit s tou holkou, ale styděl se. Pozdravil tedy alespoň její rodiče. „Dobrý den,“ pro- nesl co nejhlasitěji, aby si ho všimli.

„Ahoj,“ usmáli se na něj, ale dál mu nevěnovali pozornost.

Mezitím v domě zavládl zmatek. Ten kluk Tomík totiž obsadil výtah. Mačkal jedno tlačítko za druhým a houkal: „Hú, hú, hú!“ Výtah byl asi vlak a on stroj- vedoucí. „Hú, hú, hú!“ ozývalo se ze čtvrtého patra. A pak zakřičel na celý dům: „Zákaz čůrání ve stanici!“ Péťa vyprskl smíchy.

Jenže vtom si ho ta holka všimla. Probodla ho takovým pohledem, že okamžitě zmlkl.

CHAMELEON HUBERT

V přízemí už dlouhou chvíli čekali manželé Kimovi s dcerou Suou.

Bydleli ve čtvrtém patře. Byli z Koreje a česky neuměli ani slovo.

Zkoušeli na stěhováky mluvit anglicky, ale ti jim nerozuměli.

„Problem,“ říkal pan Kim a ukazoval na výtah.

„Problem,“ snažila se usmívat paní Kimová.

Sua stála jako socha a s kamenným výrazem ve tváři sledovala stěhováky, jak nesou těžkou krabici.

„No, to máte pravdu,“ funěl menší, zavalitější stěhovák, „ten kluk je vážně problém. Holt asi budete muset pěšky.“

Druhý stěhovák využil toho, že mu Kimovi

nerozumí, a zabručel si pod

vousy: „Hlavně už zmizte

a nemotejte se nám pod

nohy.“ Vtom se zarazil.

K výtahu lehounce přicupita-

la paní v nádherných růžových

šatech. Dlouhé blond vlasy

jí splývaly až do pasu.

Kolem ní se linula jemná kvě-

tinová vůně – jako by právě

prošla rozkvetlou zahradou. Na tenkém vodítku vedla droboučkého pej-
ska. Byla to čivava. Zvědavým čumáčkem kmitala ze strany na stranu,
jako by chtěla očichat celý svět najednou. Paní bydlela v prvním patře.
Mohla by jít nahoru pěšky, jenže tvrdila, že její Sisi, tím myslela tu čiva-
vu, nemůže chodit po schodech.

Rodiče Tomíka volali na syna kamsi nahoru: „Tomí, pojed' dolů! Do nuly!
Honem! Čekají tady lidi!“

Ale on si stejně dělal, co chtěl.

Ta paní s čivavou nakonec ztratila trpělivost. „To snad není pravda!“
povzdechla si, aby to všichni slyšeli. Popadla pejska do náruče, a přesto-
že na nohou měla lehounké letní střevíčky na vysokém podpatku, vydala
se nahoru pěšky.

Jenže sotva vstoupila na první schod, následovali ji stěhováci. Tentokrát
šli hodně pomalu a opatrně. „Pozor, z cesty, vážení,“ hlásili, „neseme
velký poklad!“

V ten moment jako by se svět zastavil. Kimovi, paní s čivavou i Péťa
zůstali zírat na tu nádheru. Stěhováci nesli obrovské terárium.

Vypadalo to v něm jako v pralese. Zkroucené větve, zvláštní rostliny
a kamínky. Mezi listy sem tam proběhl cvrček nebo saranče... A na jedné
větvi seděl on. Zelený chameleon.

Oči se mu leskly jako dvě malé skleněné kuličky. Každé si žilo svým